

Λίλη
Λαμπρέλλη

Ελευθεροτυπία 26/03/2010 Κριτική Ελένης Σαραντίτη «Το κρυμμένο νερό»

Εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 26/03/2010
Κριτική Ελένης Σαραντίτη

Το κρυμμένο νερό

Λίλη Λαμπρέλλη
ζωγραφιές: Φωτεινή Στεφανίδη

εκδ. Πατάκη, σ. 30, 14,50 ευρώ

Η αφηγήτρια παραμυθιών και συγγραφέας Λίλη Λαμπρέλλη με το Κρυμμένο νερό που μόλις κυκλοφόρησε, συμπύκνωσε τις πολύχρονες εμπειρίες της, τις γνώσεις και την αγάπη της στο παραμύθι, και πρόσφερε στα παιδιά μια ιστορία που μοιάζει σαν να έρχεται κατευθείαν από την καρδιά των αρχαίων λαών, ένα από τα «μαγικά» λεγόμενα παραμύθια, καθώς σε αυτό κυριαρχεί το υπερφυσικό στοιχείο. «Παραμυθητής ήταν στην αρχαιότητα αυτός που έδινε παρηγοριά», γράφει κάπου η γνωστή παραμυθού. Μα και το «Κρυμμένο νερό» για παρηγοριά μιλά. Και για άπειρη καλοσύνη.

Είχε πέσει, λέει, στα πολύ μακρινά χρόνια, μεγάλη ξηρασία στη Γη. Δέντρα και χώμα, άνθρωποι και ζώα διψούσαν βασανιστικά. Και ο αέρας, καυτός, να μη δροσίζει τους ανθρώπους που φλέγονταν και τα παιδιά που υπέφεραν. Ένα από αυτά τα διψασμένα παιδιά, ένα αγόρι, είπε να αφήσει την αχυροκαλύβα του αξημέρωτα και να κατευθυνθεί προς το δάσος, μήπως και βρει λίγη δροσιά στην πρωινή υγρασία. Με το φεγγάρι να τον ακολουθεί, ο μικρούλης περπάτησε πάνω στα ξερά κλαδιά που θρυμματίζονταν στο πέρασμά του, στο χώμα που στέναζε και όταν έφτασε πλάι στα δέντρα, διάλεξε το πλατύτερο φύλλο, το έκανε χωνί και άρχισε να συγκεντρώνει μέσα του κάθε υγρή ανάσα από τα κλαδιά και τα βλαστάρια, έως ότου μάζεψε λίγες σταγόνες από το πολυπόθητο νερό. Ομως ξαφνικά, και τη στιγμή που ετοιμαζόταν να δροσίσει τα ξεραμένα χείλη του, ένα φίδι ξεπρόβαλε εμπρός του· τρώμαξε και κραύγασε ο μικρός, αλλά το φίδι, μιλώντας εξασθενημένα: «Μη φοβάσαι, δεν μπορώ να

σου κάνω κακό. Ούτε και θα 'θελα. Γιατί τούτη είναι η στερνή μου ώρα. Χάνομαι από τη δίψα. Μονάχα, σε παρακαλώ, αν με λυπάσαι, πάρε μια πέτρα και λιώσε με, να μην υποφέρω άλλο», είπε στο παιδί, το οποίο ευθύς έσκυψε και του πρόσφερε το νερό του. Κι ήπιε αχόρταγα το φίδι. Και μετά κοιτάζε το παιδί, κοιτάχτηκαν, «και η ματιά τους γέμισε από τη χαρά της φιλίας».

«Τι μπορώ να κάνω για σένα;» ρώτησε το φίδι. Και το αγόρι «Νερό θα 'θελα. Για μένα, για σένα, για τους δικούς μου. Νερό για το χωριό». Και η σοφή κουκουβάγια που είδε τα πάντα, συγκινήθηκε και αποφάσισε να βοηθήσει. Είχε πράγματα να τους πει μυστικά αρχαία του νερού· και αλήθειες για τα πλάσματά του που ζούσαν πέρα από τον χρόνο, που οι θνητοί τα λάτρευαν και τα ονόμαζαν νύμφες του νερού και ζούσαν αρμονικά μαζί τους. Έως ότου οι δυνάμεις της φωτιάς έδωξαν μακριά τις νεράιδες, που τρομαγμένες κρύφτηκαν κάτω από το χώμα με τα ποτάμια, τα ρυάκια, τις πηγές.

Τα δύο ανόμοια, αγαθά και αγαπημένα πλάσματα, παιδί και φίδι, περπάτησαν και περπάτησαν για να συναντήσουν τις νεράιδες, μα στον δρόμο όλο έσκυβαν, μήπως ακούσουν την ανάσα του νερού. Κι έσκαβαν. Κι έσκαβαν. Τέλος, το φίδι προσφέρθηκε να θυσιάσει όταν το νερό, για να δώσει ζωή, ζήτησε ζωή. Ωστόσο το νερό μετάνιωσε και το έστειλε πίσω, στην επιφάνεια της γης, για να αγκαλιάσει τον φίλο του και να αρχίσουν τις χαρές μαζί, αφού το νερό χαρίστηκε ξανά στους διψασμένους.

Η ελπίδα είναι τα παιδιά. Και η φιλία, μια δύναμη ανέλπιστη, τελειώνει το παραμύθι της αγάπης και της έγνοιας για τη φύση της Λίλης Λαμπρέλλη. Να υπογραμμίσουμε πόσο ωραίος, ποιητικός και συμπυκνωμένος είναι εδώ ο λόγος της συγγραφέως, πόσο όμορφες και φυσικές δείχνουν οι σχέσεις ανθρώπων, ζώων και όντων υπερφυσικών και τι υπέροχες -όπως πάντα- είναι οι ζωγραφιές της Φωτεινής Στεφανίδη.